

befinde os i en Situation, hvor vi skulde kunne komme til en fyldig Behandling af Spørgsmaalet, og hvor vi have en ganske anden Udsigt til at kunne naa den omfattende Ordning, som dog en Gang vil blive nødvendig, naar vi skulle til at tage hele Sagen op. I begge Ting har man nægtet Udvalgsbehandling af Sagen og har bundet sig til den her foreslaaede Maade at afgøre den paa. Jeg har ikke villet undlade at udtale disse Betæneligheder, og jeg har derfor heller ikke villet undlade at deltage i disse Ændringsforslag, der selv med de Mangler, som maatte hæfte ved dem, dog sigte i den Hovedretning, som jeg vil anse for rigtigt, at vi skulde have gaaet i ved dette Spørgsmaals Løsning.

F. Bojsen: Det kan selvfølgelig ikke falde mig ind at genoptage den store Forhandling om de til Grund liggende Principper for denne Lov. Dette have vi jo drøftet saa udførligt ved første Behandling, at jeg godt kan henvise dertil. Jeg vil kun gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der nu er fremkommet, og da særlig i Anledning af, hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen). Hvad de enkelte Ændringer angaar, har jeg ved første Behandling særlig taget Ordet for det, som er udtrykt i Ændringsforslag Nr. 2 af de ærede Medlemmer for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. Chr. Jensen), Odense Amts 5te Valgkreds (Lohmann) og Vejle Amts 1ste Valgkreds (Ousen) angaaende Tærskemaskiner, og jeg blev ganske vist noget overrasket ved at høre, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, der altsaa i dette Øjeblik staar som den formentlige Fortolker af, hvad der er Folketingets Mening, uden videre vedkendte sig ganske den samme Forstaaelse, som jeg havde af den paagældende Bestemmelse i Lovforslaget, og som jeg frygtede for, at der kunde ligge i den, nemlig denne, at den kunde hindre den Praksis, som nu finder Sted paa Øerne, at den, der skal foretage Tærskearbejde, lejer et Tærskværk. Det er saaledes, vi i Reglen bære os ad paa Øerne; jeg tror, man har en noget anden Fremgangsmaade i Jylland. Men efter den Opfattelse, som ogsaa det ærede Medlem for Ringkøbing gjorde sig til Tolk for, skulde Ansvaret være knyttet til dem, der lede Arbejdet. Som Grund derfor angav han, at det vilde være ganske urimeligt at lægge Ansvaret paa Ejeren af en Maskine, naar han slet ikke vidste, hvorledes Maskinen blev be-

nyttet, og hvilke Folk der blev sat til at bruge den. Men det ligger jo saa ganske nær, at Ejeren af Maskinen nægter at udleje den, hvor han ikke ved, at den vil blive behandlet af sagkyndige Folk. Dette vil overmaade let blive ordnet i Praksis. Det Argument betyder altsaa i Virkeligheden slet intet. Men efter den Fortolkning, der nu er lagt ind i den Bestemmelse, som staar i Lovforslaget, ser jeg ikke rettere, end at Følgen faktisk vil blive den, at under alle Omstændigheder maa Ejeren eller Lederen af Maskinen blive den, der kommanderer paa Tærskpladsen, thi kun under disse Forhold vilde han efter det ærede Medlems Mening kunne komme til at bære Ansvaret for, hvad der sker. Det vil ganske sikkert være et Forhold, der vil gribe meget stærkt ind i den Praksis, som nu benyttes, og man vil ganske sikkert betragte det med megen Misnøje, naar man ikke kan fortsætte dermed som hidtil. Saa meget mere anbefaler jeg derfor at stemme for det Ændringsforslag, som er stillet af de tre ærede Medlemmer, og som absolut vil ordne denne Sag paa den mest praktiske Maade, saaledes at man kan benytte begge Fremgangsmaader, og i begge Tilfælde vil man selvfølgelig gaa ud fra, at alt det Mandskab, der beskæftiges ved Maskinerne, ogsaa er forsikret af det Selskab eller den Enkeltmand, der ejer Maskinen. I modsat Fald frygter jeg for, at der vil kunne indtræde Tilfælde, hvor den paagældende, som benytter en lejet Maskine, uden at vide det eller i alt Fald uden at være sig det bevidst, kommer til at ifalde et Ansvar, som ofte kan vokse ham ganske over Hovedet. — Det andet Ændringsforslag, som gaar ud paa at indføre en Forsikrings- tvang, afviste det ærede Medlem med den Betragtning, at der i Loven, som den foreligger, er Sikkerhed for de paagældende Arbejdere; men det er jo gentagne Gange paavist, at ganske vist har man stræbt at yde en vis Grad af Sikkerhed, men at denne Sikkerhed ingenlunde kan ventes at slaa til i alle Tilfælde, og den, som bliver ramt af Følgerne af den manglende Garanti for den Erstatning, som var tiltænkt ham, vil ikke være fornøjet med, at man siger, at man har skaffet ham Sikkerhed, naar denne ikke findes. Kun igennem en Tvangsforsikring vil man under alle Omstændigheder kunne vide sig sikker paa, at Pengene ere til Stede.

Hovedændringsforslaget er jo Nr. 4, der saa vidt muligt medoptager alle andre Arbejdere, som efter det foreliggende